Declararea veniturilor și plata taxelor, o chestiune de neprihănire

Crezi că un om poate fi născut din nou chiar dacă viața lui este caracterizată de slujirea la doi stăpâni — adică o viață împărțită între Dumnezeu și dorința de câștig?

 Răspuns: Da — (greșit) Explicație: Acest răspuns reflectă o înțelegere greșită a nașterii din nou. Nașterea din nou nu este doar o schimbare de statut, ci o schimbare de direcție, de motivație și de stăpân. Așa cum este scris: „Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17).

Viața lui este nouă, cu alte priorități, alte dorințe, altă direcție. Nașterea din nou presupune o chemare la ucenicie și ascultare deplină de Hristos.

Slujirea la doi stăpâni este o viață împărțită între Dumnezeu și dorința de câștig. Nu este vorba doar de bogați — și cel sărac poate sluji Mamonei.

Lăcomia nu înseamnă neapărat să ai milioane, ci să trăiești într-o stare de nemulțumire constantă cu ce ai, dorind mereu mai mult, indiferent de cât ai deja. Este o formă subtilă de idolatrie — o închinare mascată la sine și la iluzia siguranței personale.

Domnul Isus a spus că nu putem sluji lui Dumnezeu și lui Mamona (Matei 6:24), arătând că slujirea presupune devotament total, nu o inimă împărțită între Dumnezeu și dorința de câștig.

Slujirea la doi stăpâni nu este doar o alegere greșită, ci o formă de neascultare față de poruncile lui Hristos, care cere o inimă întreagă și o loialitate exclusivă. Un astfel de om, chiar dacă se declară credincios, dar trăiește pentru sine, pentru bani, muncă și interese egoiste, nu trăiește ca o făptură nouă, așa cum cere Hristos. (Nu vă strângeţi comori pe pământ... ci strângeţi-vă comori în cer. Matei 6:19)

Domnul Isus a afirmat cu putere că nu există neutralitate în Împărăția lui Dumnezeu. În Evanghelia după Luca, El spune: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea; și cine nu strânge cu Mine, risipește” (Luca 11:23).

El definește clar că inima omului urmează întotdeauna ceea ce prețuiește cel mai mult: „Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6:21). Dacă comoara sunt lucrurile de pe pământ — bani, bunuri sau siguranță personală — atunci și inima va fi legată de aceste lucruri trecătoare.

A continua să-ți îndrepți mintea spre lucrurile de pe pământ, în loc să cauți pe cele de sus, a trăi pentru a acumula nu este doar o alegere egoistă și greșită, ci o cale care duce la pierzare. Domnul Isus numește „nebun” pe omul care își pune încrederea în bunurile acestei lumi, fără să se gândească la sufletul său:

„Nebunule, chiar în noaptea aceasta ți se va cere sufletul...” (Luca 12:20-21) Lăcomia este pusă pe același plan cu idolatria, desfrânarea și curvia — păcate care distrug nu doar sufletul celui care le practică, ci și curăția și mărturia comunității creștine. Așadar, lăcomia nu este doar o problemă de priorități greșite, ci o ofensă gravă înaintea lui Dumnezeu. Scriptura este categorică: „Nu vă înșelați: ...cei lacomi, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6:9-10).

Mai mult decât atât, Scriptura condamnă lăcomia nu doar ca o slăbiciune personală, ci ca un păcat grav care nu trebuie tolerat în mijlocul Bisericii. Pavel scrie cu fermitate: „Să n-aveți niciun fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice frate, este... lacom.” (1 Corinteni 5:11). O biserică ce tolerează astfel de păcate dovedește că nu-L are pe Hristos ca și Cap și, prin urmare, este o biserică moartă.

 Răspuns: Nu — Explicație: Acesta este răspunsul corect. Nașterea din nou autentică nu lasă omul neschimbat, ci produce o viață transformată. Adevărata credință îl determină pe om să renunțe la sine și să-L urmeze pe Hristos cu toată inima. Harul nu anulează responsabilitatea omului, ci o face posibilă.

Viața de ucenic este o chemare la dedicare deplină. Asemenea unui soldat care nu se lasă distras de grijile cotidiene, ucenicul lui Hristos este chemat să rămână concentrat pe scopul său ceresc — acela de a deveni asemenea Învățătorului său. Scriptura ne amintește că „niciun ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a înscris la oaste” (2 Timotei 2:4). Această imagine subliniază clar că viața de ucenicie nu poate coexista cu o viață centrată pe acumularea de bunuri materiale sau pe dorința de a ține pasul cu mersul lumii.

Ucenicul nu trăiește pentru lucrurile trecătoare ale pământului, ci pentru ceea ce este veșnic. El alege să trăiască așa cum a trăit Învățătorul său — cu privirea și inima îndreptate spre cer.

El își îndreaptă gândurile și eforturile spre lucrurile de sus, nu spre cele pământești (Coloseni 3:2). Scopul său nu este să strângă pentru sine, ci să reflecte caracterul lui Hristos — un caracter definit de dragoste altruistă, nu de egoism.

Adevărata dragoste, așa cum este descrisă în 1 Corinteni 13:5, „nu caută folosul său”, ci binele celuilalt. Aceasta este esența unei vieți trăite în ucenicie autentică.

A strânge comori pentru sine este în contradicție cu spiritul uceniciei. În timp ce lumea prețuiește acumularea de bunuri materiale, ucenicul lui Hristos este chemat să folosească tot ceea ce are — resurse, timp, abilități — pentru a investi în scopuri veșnice: pentru a răspunde nevoilor celor din jur, pentru a contribui la extinderea Împărăției lui Dumnezeu. „Cel neprihănit își întrebuințează câștigul pentru viață” (Proverbe 10:16), nu pentru a-și construi o siguranță iluzorie în lumea de acum.

Dacă până acum ai trăit cu gândul de a aduna comori pe pământ, este momentul să-ți reorientezi inima. Adevărata comoară este în cer, iar ea se strânge prin dărnicie, slujire și trăire în ascultare de Hristos. Aliniază-ți viața cu voia Lui și vei descoperi bogăția care nu piere.

Postarea provine din broșura „Ești cu adevărat născut din nou?”, pe care o poți parcurge gratuit, în format text și audio. Pentru alte resurse creștine, vizitează https://cuvantcurat.ro. Pentru cititorii de limbă engleză, accesează https://www.unmodifiedword.com.